

סבלנות, חוקף וטקט. עלינו לשמור על המשלה חזאת עד הבחירות.

בערב ירחי לח"א.

18.12.58, יום ח'

יבאנו חבורה לצמחון - לישובים המוגזים. ממ"א שטנו עד רמת דוד ושטט

ברכב. היה נדמה שלא הרוחנו זמן ע"י הטיסה. נטע אחי חיים, יצחק רכין,

חב"ד, עליזה ועוד. תחילה ביקרנו בקריה שמונה, ואשר נזרי (עיראקי אן

טרוקני, צעיר סימפטי) יו"ר המועצה הציב לפנינו הדרישות: יש בקריה 14000

נפש, ביניהם כ-6000 עד גיל 17. מהם כ-3000 בגיל כ"ט יפודי וגן, 2000

ילדים עד גיל 4 שנים, 1000 בני נוער. כ-9000 נפש עלו בשנים 1958-1956,

רובם ממרוקו, משפחות מרובות ילדים. לפני האיחוד המצרי חסורי סוגו

כישוב סוג ד', ולא הופעלה הגא ולא דאגו להגנה אזרחית. אמנם לא היו נזקים

עד עכשיו. מקלט טוב יש רק בכ"ס אחד; בכ"ס שני יש 800 ילדים עם מקלט אחד

ל-50 ילדים.

יש עוד 3 בתי ספר בלי כל מקלט. כמו כן 16 בני ילדים. לצרכי

חבוגרים אין בכלל מקלטים, רק כשטח המעברה יש 3 מקלטים. כ"א בעביל 40

איש. אבל המעברה התרוקנה. דרושים מקלטים לילדים, מקלט רבואי, 4 מקלטים

מרכזיים בסביבת הקולנוע, על יד אבד, בצמחון, בדרום. פעלות מדופנות

לאוכלוסיה האזרחית. בנרסור תח קרקעי לשעת חירום. סידורים לשעת חירום,

סידור מים לשעת הירוס, מלאי אוכל, מזון ודלק ותרופות. ציוד נייד לעזרה ראשונה. יש למנות מקור לצוות לאמוץ האוכלוסיה ולהגנתה. יש צורך במאז, מסקד חבא, צוות קצינים ומדריכים לחושבים.

משם נסענו לשמיר. אוכלוסין 536 (חברים 170, מועמדים 10, ילדים 172, נוער 26, הורים 20, זמניים 13, גרעין 32, נחל 64, בנים במחל 24). יש שלושה מקלטים ל-90 נפש (75 ילדים + 15 מטפלים) חסרים 5 מקלטים לעוד 128 נפש (118 ילדים, 20 מטפלים), ועוד מקלט לכוגרים (20 חורים, 18 נשים בהריון, 16 חולים כרוניים, 5 מטפלים), לאוכלוסייה בלתי לוחמת (100 נפש) דרושים עוד 3 מקלטים.

משם חלכנו ללהבות הבשן, ושם לגונן. המאז לוין הוא מצאצאי יואל סלומון. זהו הישוב היחיד בגבול הסורי, שמצבו הטופוגרפי לא רע כל כך, והם לא חושזו, אבל רועה שלהם נהרג.

לאחר שאכלנו ארוחת צהרים האילה, נסענו לימוד המעלה ושמהתי לשפוע על דבקותם למקוט, ועל מחיטבים חדשים מדנמרק, רומניה, קוצין. הם לא דורשים עזרה אלא תלונות למקלטים. לא סימן של פחד. משם נסענו (קרוב מאוד) לחחולמא - מרכז החרים של ההמגזה. מה נחקיימה שיטח עם אנשי המקום ובני כל שאר היישובים שנסעו אתי עד חולחה.

דיברו שתי צעירות: היה ברשונא מחולחה ושה ברורמן ששמיר. אילו מברתי עיני ולא ידעתי מאין באו הדוברות הייתי מכיר מיד כי אחת היא

חברת הקבוץ המאוחד, וחשניה - הקבוץ הארצי. הצגתי בפניהם חבצות העושר
לפנינו אחרי ההפגזה המתוכננת: לסורים יש יחרון טופוגרפי, וכשהם יורים
ברובים - אין רובים שלנו חטבה מסמיקה ויש להשתמש במרגמות או בחותכים,
ברור שהם משתמשים אז אף הם בנשק זה, אולם לרגל יתרונם הטופוגרפי, אין
החותכים שלנו יכולים להשתיק סוצבי הכוללות שלהם, החבויים מעבר חשני של
חרכמים שברשותם. עלינו אז להשתמש במסומים כדי לחרום המוצבים, ויש להגיש
שום ישיבו במסומים - אבל לאו דווקא ביטובי הצפון אלא בשדות החפזה שלנו
ובערים, ועלינו א להיות מוכנים מיד לחסים חיל האויר שלנו לחרום שדות
החפזה שלהם קודם - ז"א מלחמה.

מאידך גיסא - אם לא נשיב - יירו, ימגיזו ואי אפשר יהיה לצאת
לעבודה, ולכרות המורל הגבוה שנחבלה בכל המשקים מפץ אם יוכלו להשתרע
במצב זה. ובכן מה לדעכם לעשות בהנאים אלה? אנטי הקבוץ המאוחד נתחמקו
ממשובת, ענו רק שני אנשי חש"צ, שדה ובחור אחד. יש לצאוג לשלוש. הם גם
השמיעו נימה של פרובציה באילו ההפגזה מצדנו לא הייתה מוכרחת ובאה ככף לאתר
החילוך.

בדרך חזרה שאלתי את רבין אם יש יסוד לתרעומת אנשי חש"צ. הוא מביט
בכל מוקף. ההפגזה הייתה הכרחית לחילוך האנשים (יחזק לא היה אז במקום אלא
נמצא בישיבת המטה, וההוראה באה מאת חיים עצמו), והמשקים כולם הופתרו
בעוד זמן ו"הנסים" של הצלת הילדים ועוד לא היו בגדר נס, כי הוזחרו בעוד
זמן.

- בשבע וחצי בערב הגענו חזרה לת"א, וכשמונה וחצי נודרשתי להרצות ביחדו בפני סניפי ת"א על מדיניות חוץ, בטחון, עליה. האולם היה סלא, צפוף, החום היה מחניק, הייתי עייף - ובמשך שעה וחצי עמדתי בעיקר על בעיות מדיניות בטחון וחוץ - וסיכויי העליה מארצות המזרח והעול הכבד שחוא מטיל עלינו.

עליזה רשמה השיחות במסקים ובמועדון, יחדו.

19.12.58, יום ה'

שאל מסר לי הבוקר רשימות אלה על רשיונות עליה ברומניה.
באבגוסט ש"ז - 738; בספטמבר 1565; באוקטובר 1314, בנובמבר 3048, במחצית
דיצמבר (עד 15 בו) 2539.

- בשעה שמונה וחצי החיעצות עם אבול, גולדה, הרצוג, שילוח, איתן, תדי ואבני על "דלף" מענק אמריקני והגדלה עזרה יהודי אמריקה. גולדה הסכימה לנסוע לארה"ב לזמן קצר לדרוש מקהלות גדולות הפרשה יותר גדולה לעליה, וכן יסע אשכול למטעל הבונדק. הרצוג סיכם "הציפיות והתקוות" ממבצע סיני: בועידה הים בגנף קבעה ארה"ב חופש שיט במיצרים, וזה ששה